

grændse er vilkaarlig, hvor man saa sætter den, naar der overhovedet skal være en Maximumsgrændse; men det forekommer mig, at det vilde have været heldigere, og at Rigsdagen ved Revisionen af Lønningslovene vilde have staaet med friere Hænder, hvis man ikke var gaaet til saa høi en Maximumsgrændse, som her er foreslaaet. Jeg vilde have fundet det formaalstjenligere, hvis Forslaaget, saaledes som det kom fra Folkethinget, havde sat Maximumsgrændsen ikke saa lidt lavere. Det er nu imidlertid ikke slet, og jeg vil ikke lægge Hindringer veien for, at de lavere Embedsmænd kunne faae et Tillæg. Naar jeg udtalte, at det, der for mig var det Væsentligste, som talte imod at gaa til et Lønningstillæg som det her foreslaaede var, at jeg troede, at Rigsdagen vilde komme til at staa mindre frit ligeoverfor Lønningslovenes Revision, kan det godtgjøres ved en Udtalelse, der kom fra det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Nyenbøll) i forrige Samling, da vi behandlede den samme Sag og med den høit-ærede Formands Tillæbelse skal jeg oplæse nogle faa Linier af det ærede Medlems Foredrag. Det ærede Medlem sagde: „Ved at sige: Enhver, der har 2500 Kr. har Nok og behøver ikke Mere“ — det var den Paastand, det ærede Medlem mente, der blev gjort fra det andet Things Side — „han er godt stillet, har Folkethinget givet en Antydning af sin Stilling til de fremtidige Lønningslove og vil Landstinget acceptere det, er hele vor Magt brudt i Henseende til Spørgsmaalet om de fremtidige Lønningsforbedringer.“ Jeg veed ikke, om det kan siges med klarere og renere Ord end her af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds, at ved at give det Lønningstillæg, som her er foreslaaet, vil Rigsdagen binde sig til at give tilsvarende Lønningstillæg til alle Embeder. Jeg haaber, at man ved Lønningslovenes Revision vil komme til Erkendelse af, at mange Embeder kunne trænge til et Tillæg som det her foreslaaede, andre derimod kun til et mindre og atter andre til et større; men den Frihed har man ikke, naar man først her har givet alle Embeder Lønningstillæg, thi saa kommer jo Uretfærdighedshensynet — som der gjøres gjældende fra mange ærede Medlemmers Side — atter tilstede ligeoverfor de Embedsmænd, som man vil give mindre Lønningstillæg. Nei, siger man, det gaar ikke an at give dem mindre, end de ere vant til, thi det ere de berettigede til at faae, det have de fremdeles et Villighedskrav paa. Denne Paastand gjøres gjældende, og for at give den Betragtning større Bekræftelse, slutter han med at sige, at gaar Landstinget denne Gang ind paa de 2,500 Kr., gad han nok se, hvorledes dets Stilling vilde være ved en fremtidig Behandling af Lovene om Lønningsforbedringer. Jeg kan derfor ikke se rettere end at denne min Frygt er fuldt begrundet, saa meget mere som det ærede Medlem — det har jeg høit saa mange Beviser paa —, har stor

Indflydelse heri Thinget, idet en stor Del af Thingets Medlemmer følge ham. Jeg maa derfor paa det Varmeste anbefale det Endringsforslag, der er stillet af Mindretallet til Landstingets Redaktion, og som gaar ud paa at give Tillæg til Lønninger op til 2500 Kr. Saa meget mere kan jeg tilraade det høie Thing at stemme for det Forslag, som det synes, at Revisionen af Lønningslovene gaar noget i Retning deraf, det vil sige i Retning af at give Tillæg til de lavere lønnede Embedsmænd. De Tillæg, der ydes Embedsmænd paa høiere Lønninger, gaa nærmest i Retning af Alderstilleæg, og jeg vil sige, at en Lønningsforbedring, grundet paa Alderstilleæg, er efter min Opfattelse den rigtigste, saa jeg kunde ønske, at man, mer end slet er, havde begyndt paa den Maade at forbedre ogsaa lavere Lønninger. Jeg skal saaledes paa det Varmeste anbefale Mindretallets Forslag.

Formanden: Jeg vilde ikke finde det heldigt, om vi kom videre ind paa enkelte Uttringer, der maatte være faldne under tidligere Behandlinger, og navnlig maa jeg modfatte mig, at deraf udvikler sig Polemik mellem enkelte Medlemmer.

Udsig: Det Spørgsmaal, der foreligger til Afgjørelse her idag, burde jo egentlig have været afgjort ifjor. Forhandlingen blev dengang afbrudt, derimod have de nu forsat sig i den forløbne Session gennem flere Maanedes, men vi ere endnu ikke et Skridt videre, end vi vare ifjor. Man skulde dog synes, at dette Spørgsmaal i sig selv var overmaade simpelt, og jeg tror, at udenfor vort lille Land vilde det vistnok i Almindelighed vække stor Forundring, at et saadant Spørgsmaal overhovedet havde kunnet reises. Thi hvad er Spørgsmaalet kort og godt Anset, end om man skal berøve Stats tjenerne en Del af den Løn, de have nydt det foregaaende Aar, en Løn, som var bestemt med et væsentligt Hensyn til Livsfor nødenhedernes Pris, og det uagtet vitterligt Livsfor nødenhedernes Pris ikke er falden, uagtet det er vitterligt, at Livet nu er idetmindste ligesaa dyrt, som dengang Lønnen blev fastsat paa denne Maade, og uagtet som Følge deraf disse Stats tjenerne naturligvis have troet at kunne gjøre sikker Regning paa, at de vilde beholde denne Løn, saa længe Forholdene ikke forandrede sig, ligesaa sikker Regning, som de vilde have gjort, hvis det var med en hæderlig Privatmand eller et agtet Privat institut, de havde at gjøre. Og hvad er saa Gjenstanden? Nogle Hundrede Tusinde Kroner, et meget mindre Beløb end det, som opsluges hvert Aar af Udgifterne til Rigsdagens Arbejde. Jeg skal overlade til Andre — der er nok, der gjøre det udenfor Salen — at gjøre en Sammenligning mellem Udbyttet af disse Rigsdagsarbejder, idetmindste i de senere Aar, og saa Bigtigheden og